

הולך בתם

להטמא בשביל לטהר

מדרגתנו הרוחנית לתוך העולם ואפילו להתלכלך ממנו – נדרש ממנו לוותר על דרגתנו הרוחנית כדי להעלות את הזולת. למשל, אם יש חבר שקשה לו ללמד למבחן אני צריך ללמד אתו למרות שכן אני בעצמי פחות אלמד ואף אקבל פחות במבחן. דוקא כך נגלה את עצם נשמתנו, נמלא את תפקידנו ונקרב את העולם לה!

על פי 'לקוטי שיחות' כרך ד', שיחה לפרשת חקת

פרשתנו פותחת במצות פרה אדמה. פרה אדמה הנה מצוה מיוחדת מאד, היא מכונה 'חקת התורה' – חק הוא בלי הסבר, ולכן הוא מגלה את עצם הנשמה שהיא למעלה מהסברים שכליים.

אחד מדיניה המיוחדים של פרה אדמה הוא שמי שמתעסק בפרה בשביל לטהר אנשים נטמא בעצמו. אפשר ללמד מכך הוראה חשובה: תפקידנו הוא לקרב את כל העולם לה, אך בשביל לבצע את התפקיד, עלינו לרדת

שבת פלומות וההרקה!

הקרוב לתורה בכל מחיר

אין לאדם להתכבד בכך שמקרב את הבריות לתורה והעושה כן יאבד את מעמדו.

אך אין להמנע מקרוב הבריות לתורה מחשש שמא אקבל כבוד, שהרי העקר הוא שהבריות יתקרבו לתורה.

על פי פרקי אבות פרק א' משנה י"ג, וביאורי הרבי

קצור
פלאותי

ספור חסידי

רבי שמחה בונם מאור | כל תמונה חסידית

”

פה שנים

צפה, היא

פשוט

ישנה”

פֶּסֶם היתה אשה חסידת גור בבית רפואה בעיר צפת, שנצרכה לעבר נתוח בגרונה. בטעות הזריקו לה כמות גדולה של חמר הרדמה, והיא הגיעה למצב של 'מות קליני'. אביה מיד התקשר להודיע זאת לרבי שמחה והוא השיב: "זה שום דבר, היא פשוט ישנה. מן הסתם מיץ תפוזים יעורר אותה - אשלח לך תפוז ותטפטף לפיה".

הרופא ששמע שמביאים תרופה מירושלים לגלג ואמר שעד שהתרופה תבוא, היא לא תחיה. בינתיים רבי שמחה עצר מונית והכריח אברך ליטאי להביא את התפוז לצפת. מיד כשהגיע התפוז, על אף מחאת הרופאים, מהר האב לנתק מבתו את צנור ההנשמה ולטפטף לפיה מהתפוז. מהר מאד קמה החולה והבריאה!

שאלות השבוע

1. מה לומדים מכך שפרה אדמה מטמאה את העוסק בה?
2. מהי התרופה של האשה החולה?

את התשובות, בנוסף לכתבת בה אתם גרים, יש לשלוח בהודעה למספר **054-768-0565**, או לדוא"ל של העלון. בעזרת ה', פעם בחודש יתקיים הגרלה (בכל שבוע צוברים כרטיס נוסף) על **משחק הפסא**, בין הפותרים נכונה.

המוכר והחצץ חסיד: חנה יהודית רביבו

מה המנקה עושה בבית ספר יסודי?

נקיון יסודי...

בדיחת קרש

תקציר: השוֹדֵדִים חִזְרוּ מִבְּאֲסִים וְלֹא הִבִּינוּ מִדּוּעַ מִנְהִיגִים נִכְנַע אֶל הָרַב הַיְהוּדִי. הַמְנַהֵיג הַחֵל לְסַפֵּר לָהֶם שֶׁפַּעַם הָיָה יְהוּדִי שֶׁרָמָה אוֹתוֹ וְהוּא הִחְלִיט לְלַכֵּת לְרַב שֶׁל הַיְהוּדִים וּלְתַבֵּעַ אֶת הַיְהוּדִי.

נִזְכַּרְתִּי בִּמְעֻשָׁה הַזֶּה כְּבָר לֹא יִכְלַתִּי לְהַזִּיק לְרַב, אָדָם כְּזֶה קְדוֹשׁ וְצַדִּיק לֹא יִכְלַתִּי לְהַזִּיק לוֹ לְרַעָה, סִיִּם מוֹסְטָפָא אֶת סִפּוּרוֹ.

כְּעֵבֶר כְּמָה יָמִים, בְּתַאֲרִיק י"ב בְּאַיִר, הִגִּיעַ הָרַב לַחֲיִים טוֹבִים וּלְשִׁלוֹם לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל. הָרַב בִּקֵּר בְּגִלְיָל, בִּירוּשָׁלַיִם וּבְחֶבְרוֹן, עַד שֶׁחִזַּר בְּחִזְרָה לְעִיר מוֹשְׁבּוֹ בְּגֵדָד.

'הִלַּכְתִּי עִם הַיְהוּדִי לְרַב, וְשָׁם כְּבָר הוּא לֹא שָׁקַר. הוּא אָמַר לְרַב אֶת הָאֱמֶת שֶׁהוּא חַיִּב לִי אֶת הַכֶּסֶף, וְהוּא גָּלָה לוֹ שֶׁהוּא שָׁקַר בְּבֵית הַמִּשְׁפָּט, כִּי אֵין לוֹ כֶּסֶף לְשִׁלֵּם לִי. הָרַב הִצְדִּיק פֶּסֶק שֶׁהוּא חַיִּב לְשִׁלֵּם לִי אֶת כָּל הַכֶּסֶף.

'אֲךָ מִכִּיּוֹן שֶׁהוּא רָאָה שְׁלִיְהוּדִי אֵין כֶּסֶף, הוּא בְּעֻצְמוֹ נָתַן לַיְהוּדִי אֶת הַכֶּסֶף שֶׁהוּא צָרִיק לְשִׁלֵּם לִי. מֵאֲזַי הִכְרַתִּי אֶת הָרַב, שֶׁלֹּא רַק שֶׁהוּא יְהוּדִי קְדוֹשׁ וְדוֹרֵשׁ אֱמֶת! אֲלֵא שֵׁישׁ לוֹ גַּם לֵב גָּדוֹל וְרוּחַמָּן.'
'זֶה הָיָה הָרַב שֶׁרְצִינוּ לְשַׁדֵּד, כְּאֲשֶׁר

סוֹף!

מִסְפָּרִים מְאִירִים

118

וְהִנֵּה, הַסֵּגָן עוֹלָה בְּגִימְטְרִיא כְּהַן גָּדוֹל, כְּלוֹמֵר הַסֵּגָן הוּא בְּדִיּוּק כְּמוֹ הַכְּהֵן הַגָּדוֹל! אֲכַן, בְּהִמְשָׁךְ הַפְּרָשָׁה אַהֲרֹן נִפְטָר וְאַלְעָזָר מַחְלִיפוֹ בְּכַהֲנָה גְדוֹלָה.

כְּתוּב בַּפְּרָשָׁה שֶׁמְעֻשָׂה פָּרָה אֲדָמָה צָרִיק לְהַעֲשׂוֹת בְּפָנָי אֲלַעָזָר הַכְּהֵן. אֲלַעָזָר הָיָה הַסֵּגָן שֶׁל אַהֲרֹן הַכְּהֵן הַגָּדוֹל וּמִכָּאֵן לּוֹמְדִים שֶׁהַמְצוּהָ הִיא בַּסֵּגָן וְלֹא בְּכַהֵן הַגָּדוֹל עֻצְמוֹ.

על פי 'נפלאות' לפרשת חקת תשפ"א

ה' אַוֵּיבֶה צִיָּיקוּס בַּעַל הַהַפְּלָאָה

רבי פִּנְחָס הַלוי הוֹרֵיץ

תאריך לדה: שנת תצ"א.

תאריך פטירה: ד' תמוז תקס"ה

קורות חייו: נולד בצ'ורטקוב לאביו רבי צבי הירש.

הוא למד עם אחיו, רבי שמעלקא, והיה מתלמידי המגיד ממעזריטש.

כהן קרב בויתקוב וב'לובין', ובשנת תקל"ב מנה לרבה של פרנקפורט דמיין - שם כהן 33 שנים, הקים ישיבה והעמיד תלמידים רבים, בתוכם החת"ם סופר.

נלחם בתנועת ההשכלה, חבר כמה ספרים, בתוכם 'ההפלאה' ו'פנים יפות'.

צינונו של בעל ה'הפלאה'

הבריאה

מתחלקת כלה לארבע דרגות,

הנמצאות זו מעל זו: דומם, צומח, חי ומדבר.

כל דרגה בבריאה שואפת תמיד להתעלות ולהגיע למעלה הגבוהה ממנה: האדמה הדוממת משתוקקת להפך לצומח ולכן היא מגדלת צמחים; הצמחים רוצים להתכבל בדרגת ה'חי' ולכן אינם מפריעים לבעלי החיים לאכל אותם.

לפי זה נשאלת השאלה: מדוע בעלי החיים מתנגדים לאדם ה'מדבר' ואינם מאפשרים לו לאכל אותם?

התשובה היא שהחיות אכן רוצות מאוד לעלות לדרגת ה'מדבר', אך הן מפקדות שמא דבוריו של האדם לא יהיו טובים, ובמקום להעלות אותן - הם רק יורידו אותן למטה.

דבוריו של האדם מסגלים לתקן את העולם כלו, אך אם חלילה אינו מדבר דברים טובים, הוא עלול להזיק מאוד ולהרס את הבריאה.